



ת"פ 50221/09/17 - מדינת ישראל נגד נעים נעים - עניינו הסתיים, ניב טביב, ליאור אשטיבקר - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50221-09-17 מדינת ישראל נ' נעים ואח'

בפני כבוד השופט איתן כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. נעים נעים - עניינו הסתיים

2. ניב טביב

3. ליאור אשטיבקר - עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר דין - הנאשם 2

כללי

1. הנאשם 2 (מכאן ואילך: "**הנאשם**") הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בהתנהגות שעלולה להביא להפרת השלום במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

העובדות שבהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין

2. על פי העובדות שבהן הורשע הנאשם, ביום 06.03.2017 בשעה 23:15 או בסמוך לכך, בתום משחק כדורגל שנערך באצטדיון טדי בירושלים בין הקבוצות בית"ר ירושלים ומכבי חיפה, נסעו אוהדי קבוצת מכבי חיפה: ציון ברגמן, יוחאי טרן ושחף מרמור (להלן: "**המתלוננים**"), ברכבם ברחוב דוד בנבנישתי בירושלים. באותה עת נסעו הנאשמים, אוהדי קבוצת בית"ר ירושלים ברכבם. בעת שעמדו שני כלי-הרכב ברמזור אדום, ירדו הנאשמים מרכבם והתקרבו לרכבם של המתלוננים. כשהבחינו המתלוננים בנאשמים כשהם מגיעים לכוונם, מיהרו לסגור את חלונות הרכב ואת דלתותיו. הנאשמים הכו בחלונות ודלתות רכבם של המתלוננים באמצעות אגרופים ובעיטות.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן סוקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, מתייחס להיסטוריה העבריינית ולעבירה הנוכחית, מעריך את הסיכון לעבריינות חוזרת ואת סיכויי השיקום, וחותרם בהמלצה תואמת לכל אלה.

מהתסקיר עולה שהנאשם, כבן 21, רווק, מתגורר עם אמו בעיר לוד. לנאשם 11 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. בבית עמוד 1



הספר היסודי גילה קשיים לימודיים והפרעות התנהגות. החל מגיל 12 ועד גיל 17 למד בפנימייה בבאר שבע. הנאשם לא שירת בצבא ולדבריו הוא כיום עריק מהצבא אולם טרם עמד לדין והוא צפוי לשאת מאסר בכלא צבאי.

בהתייחס לפן התעסוקתי, צוין שהנאשם עובד בשנתיים וחצי האחרונות במסעדה בתל אביב ומסייע בפרנסת משפחתו.

אשר למשפחתו הגרעינית, הנאשם הוא בן שני מבין שלושה, הוריו התגרשו בהיותו כבן 12 ואמו, כיום כבת 47, נמצאת בקשר קרוב וחיובי עמו.

בהתייחס לרישומי הפלילי, הנאשם ללא הרשעות קודמות ולא תלויים ועומדים נגדו תיקים נוספים.

אשר לעבירה בתיק זה, מסר הנאשם לשירות המבחן שבתום משחק כדורגל שבו צפה יחד עם חבריו ואשר הסתיים בהפסד של קבוצתו, התגרה אחד המתלוננים בו ובחבריו על רקע ההפסד במשחק. תחילה ניסה להימנע מתגובה אולם משהסלימה ההתגרות, התקשה לשלוט בעצמו ופעל כפי שמתואר בכתב האישום. שירות המבחן ציין שתחילה התקשה הנאשם להביע חרטה על מעשיו, להבין את חומרתם ולראות את הפגיעה במתלונן. הנאשם השליך את האחריות על המתלונן, מסר שחש פגיעה וזלזול מצדו ופעל מתוך תחושות אלה באופן בלתי מווסת. במהלך תקופת האבחון מסר הנאשם לשירות המבחן שכיום הוא עושה מאמצים להימנע מאלימות ומשתמש לצורך כך בטכניקות שונות להרגעה ולוויסות תגובותיו. עוד מסר שכיום הוא מבין יותר מבעבר את הבעייתיות שבהתנהלותו והוא אינו נותן לגיטימציה לשימוש באלימות כדרך לפתרון בעיות. לדבריו ניתק את קשריו השוליים והוא ממוקד כיום בעבודתו ובסיוע כלכלי לאמו.

בהתייחס לשימוש בסמים ואלכוהול, מסר הנאשם שהוא נוהג לשתות אלכוהול בסופי שבוע בנסיבות חברתיות ולעיתים באופן מופרז. עוד מסר שהתנסה בשימוש בקנאביס בנסיבות חברתיות ובשנה האחרונה הוא משתמש בסם על רקע מצב רוח ירוד ותחושות ריקנות. הנאשם מסר לשירות המבחן בדיקות שתן לאיתור שרידי סם בחודשים אוגוסט וספטמבר שנת 2020 אשר נמצאו חיוביות לקנאביס. במהלך תקופת האבחון חדל מיוזמתו להשתמש בסם ובחודשים אוקטובר ונובמבר שנת 2020 מסר ארבע בדיקות שתן נקיות משרידי סם. עם זאת, בבדיקה נוספת שמסר בחודש נובמבר נמצאו שרידי קנאביס. שירות המבחן דיווח שלאחר שנמסרו הבדיקות האחרונות נותק הקשר עם הנאשם כך שלא התאפשר לקבל את התייחסותו לממצאיהן.

שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בטיפול רגשי ולעבור הערכה פסיכיאטרית, אולם הנאשם שלל בעייתיות במצבו וטען שהוא מצליח לשמור על תפקודו ועל ניקיונו מסמים בכוחות עצמו והוא אינו זקוק לגורמי טיפול.

בהתייחס להערכת הסיכונים והסיכויים, התרשם שירות המבחן שהנאשם בעל כוחות ויכולות והוא עושה מאמצים לתפקוד תעסוקתי תקין לצד מצוקה מתמשכת שאינה מטופלת ומאפייני אישיות שאינם בשלים. שירות המבחן התרשם שלאורך שנות התבגרותו ובפרט כאשר שהה בפנימייה, הצליח הנאשם להיענות לגבולות חיצוניים כאשר חווה קשר משמעותי עם דמויות חיוביות ומציבות גבול. ברם כאשר מצא את עצמו ללא מסגרת, הצטמצמה יכולתו להיענות לגבולות והוא התדרדר לשימוש בחומרים פסיכואקטיביים וליצירת קשרים שוליים, מה שהעמיק את הקשיים בוויסות כפי



שקרה באירוע שלפנינו. שירות המבחן התרשם שכיום ישנה החמרה נוספת במצבו הנפשי של הנאשם בעיקר בעקבות משבר הקורונה.

שירות המבחן סבר שהסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד הוא בינוני ובמידה ותתרחש התנהגות שכזו הפגיעה הצפויה ממנה אף היא בינונית.

בהערכת גורמי הסיכון נמנו: קושי במתן אמון בגורמי טיפול; שלילת נזקקות טיפולית; קושי להירתם לעריכת שינוי בדפוסי; עמדות נוקשות ובלתי בשלות בהתייחסותו לעבירה ולמתלוננים; הרעה מסוימת במצבו הנפשי; שימוש לרעה בסמים כדרך לקויה להתמודדות עם קשיים ומצוקות; והיעדר טיפול תואם לצרכיו.

בהערכת סיכויי השיקום נמנו: עשיית מאמצים לשמירה על תפקוד תעסוקתי תקין; שיתוף פעולה מסוים עם שירות המבחן; והיעדר עבר פלילי.

נוכח עמדותיו של הנאשם אשר שללו נזקקות טיפולית ונוכח ניתוק הקשר עם שירות המבחן, לא נוצר פתח למעורבות השירות ועל כן **נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית** בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

4. בא-כוח המאשימה עו"ד קסהון וונדה, עתר לגזור על הנאשם מאסר על תנאי על כל עבירת אלימות, פיצוי למתלוננים והתחייבות. בטיעונו הדגיש שהעבירה נעברה בנסיבות של משחק כדורגל ויש בכך כדי להצדיק התייחסות מחמירה. עוד טען שהנאשם כפר באשמה וניהל את התיק ועל כן לא יוכל לזכות להתחשבות ולהנחות. בהתייחסו לשאלת ביטול הרשעה טען שיש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה כיוון שהנאשם אינו עומד במבחנים שגובשו בפסיקה לצורך ביטול הרשעה וכיוון ששירות המבחן לא המליץ על כך.

5. בא-כוח הנאשם, עו"ד חיים רייכבר, ביקש לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו עונש צופה פני עתיד ללא הרשעה. בטיעונו הדגיש שלנאשם אין הרשעות קודמות, שהמעורבים האחרים מבוגרים ממנו בשנים רבות, ושבהשפעת אחד מהם, המבוגר מבין השלושה, הוא נגרר לניהול התיק. בהתייחסו לנסיבות האישיות של הנאשם, ציין שהנאשם נאלץ לצאת ולעבוד מגיל 15 כדי לסייע בפרנסת משפחתו, ואביו לא היה נוכח במשך רוב שנות חייו. בהתייחסו לבדיקות לאיתור שרידי סם, טען שקיימת בדיקת שתן חריגה אחת מחודש נובמבר שבה נמצאו שרידי סם אולם לדעתו הסיבה נעוצה בבדיקה עצמה. עוד הצביע על כך שמאז האירוע חלפו כארבע שנים אשר במהלכן לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, ושבת המשפט (השופט ש' לארי בבלי) קבע שהעבירה היא ברף הנמוך ועל כן מצא שלא להרשיע את הנאשם 3. מסיבה זו, כך טען, אין לדרוש מהנאשם להצביע על נזק קונקרטי כדי לבטל את הרשעתו וניתן להסתפק בפגיעה כללית בלבד. את טיעונו תמך בפסיקה.

דברי הנאשם



6. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה. בדבריו לפניי אמר שמדובר במקרה חד פעמי ומאז הוא השתנה. הביע את רצונו לצמוח ולהתפתח ולעבוד "בעבודות טובות" כלשונו. בהקשר זה סיפר שניסה להתקבל לעבודה ברשות שדות התעופה ונדחה בעטיו של תיק זה.

דין והכרעה

ביטול הרשעה

7. לא מצאתי שהנאשם עומד במבחנים שהותוו בפסיקה לביטול הרשעה, ועל כן החלטתי להותיר את הרשעתו על כנה.

8. ברע"פ 6819/19 סרוסי נגד מדינת ישראל (28.10.2019) שב בית המשפט העליון וקבע שההלכה שנפסקה בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: "הלכת כתב") שרירה וקיימת. דהיינו, כדי להימנע מהרשעה, על הנאשם להוכיח שמתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: הראשון - הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני - סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה.

ובלשון בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"בית משפט זה שב ופסק אף בשנים האחרונות כי הלכת כתב שרירה וקיימת, וכי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד, כי הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני כי סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה (וראו למשל: ע"פ 3554/16 יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.2017); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.3.2016))."

יתירה מזאת, זה לא מכבר הבעתי את עמדתי לפיה אני סבור כי יש לשנות את אמות המידה אשר הותוו בעניין הלכת כתב לעניין ביטול הרשעה, וכי: "ההלכה הפסוקה בנושא מאזנת לטעמי באופן מדוד בין מכלול שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, ובצדק מותירה את אי הרשעתו של נאשם כחריג לכלל הרחב לפיו מקום בו הוכחה אשמתו של אדם - יש להרשיעו" (רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים [פורסם בנבו] (19.5.2019))."

9. בהתייחס לתנאי בדבר הפגיעה החמורה בשיקומו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע, כי: **"הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה"** (ע"פ 3554/16 יעקובוביץ' נגד מדינת ישראל (11.06.2017)).



10. עוד נקבע בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות (רע"פ 9118/2012 **פריגין נגד מדינת ישראל** (01.01.2013)).

מן הכלל אל הפרט:

11. אשר לתנאי הראשון שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, לא מצאתי שתנאי זה מתקיים בנאשם.

12. הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי כלשהו שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו, זולת ההכבדה המובנית שיש בהרשעה על יכולתו למצוא מקור פרנסה. הכבדה זו היא נחלתו של כל מי שהורשע בדינו ובכך הנאשם אינו שונה מאחרים. הנאשם כיום עובד במאפייה ולא נטען שהוא עומד לעבוד בעבודה קונקרטית אחרת אשר תושפע מהרשעתו או שהוא נמצא בעיצומם של לימודים לקראת עבודה שכזו.

13. משמצאתי שהנאשם אינו עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב, הרי שממילא אין עוד צורך לדון בתנאי השני. אף על פי כן אזכיר בהקשר לתנאי השני שהנאשם לא הודה, לא קיבל אחריות על המעשה, לא הביע חרטה, לא עשה מאמצים לתיקון הנזק שנגרם, ואף שירות המבחן נמנע מהמלצה על ביטול הרשעתו.

14. עניין ההודאה וקבלת האחריות מצדיק את הפער בין הנאשם ובין הנאשם-3 שלא הורשע. נוסף על כך אזכיר שבעניינו של הנאשם-3 הסתמך בית המשפט (כב' השופט ש' לארי-בבלי) גם על המלצת שירות המבחן שלא להרשיעו לאחר שהתרשם שההרשעה תפגע בשיקומו ובפרט משנמצא שהוא עבר כברת דרך ניכרת ושינה את אורחות חייו. נתונים אלה אינם מתקיימים בנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. במקרה זה, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם שמירה על שלמות גופם, ביטחונם, כבודם, שלווה נפשם, ורכושם של המתלוננים.

נוסף על כך, משנעברה העבירה בתום אירוע ספורט ועל רקע יריבות שבין אוהדי קבוצות כדורגל, נפגע גם ערך השמירה על ביטחון הציבור והסדר הציבורי באירועי ספורט בכלל, וערך ההגנה על אוהדי הכדורגל מפני תופעות



של בריונות ואלימות במגרשים ובסביבתם בפרט.

בהתייחס לתופעה של אלימות בספורט, אמר ביהמ"ש העליון (כב' השופט נ' הנדל) כדברים הבאים:

"[...] אכן, לדאבונו, בתקופה האחרונה מקבלות משמעות חדשה ושלילית מילותיו של המשורר 'גם כשהלך לכדורגל, הוא לא חיפש לו רק ניצחון' (משירו של עלי מוהר ז"ל - "אמרו לו")... המשחק, פשוטו ומשמעו, אמור על דרך המלך להביא לרוויה, הנאה, שעשוע ותחרות - ואף לאחד את המשותף שבין הבריות. הוא טומן בחובו אלמנטים אוניברסאליים[...] הצופה בספורט עשוי וצריך לשאוב את היבטיו החיוביים של הספורט. אולם, לאחרונה, נראה כי יותר ויותר הופך המשחק לכלי הרס. תופעות שפלות של האדם עלולות לקלקל את הספורט המקצועי, ואף להשתלט עליו" (בש"פ 1869/13 יעקב בן אברהם נגד מדינת ישראל (18.01.2013)).

17. לעניין **מידת הפגיעה בערך המוגן**: בעניינו של הנאשם 3 אשר הואשם באותו מעשה והרשעתו בוטלה קבע בית המשפט כי: "העבירה המדוברת הינה ברף הנמוך של העבירות" (פסק דינה של כב' השופטת ש' לארי-בבלי מיום 22.10.2018). המאשימה לא ערערה על פסק הדין. לפיכך כדי לשמור על אמת מידה אחידה ביחסו של בית המשפט לנאשמים באותו מעשה, אאמץ קביעה זו גם בנוגע לנאשם שלפניי ולא אחמיר עמו מעבר לכך.

18. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**, אציין שעל הנאשם 3 נגזר עונש של של"צ ופיצוי ללא הרשעה. מעיון בגזרי דין שניתנו בעבירות דומות, עולה שנגזרו על הנאשמים עונשים בדמות מאסרים מותנים שלצדם קנס או התחייבות או צו של"צ ועד מאסר בעבודות שירות שלצדו מאסר על תנאי וקנס.

עיין למשל בת"פ (י-ם) 33495-12-12 **מדינת ישראל נגד דיאב** (05.10.2016); ת"פ (מחוזי ב"ש) 39573-11-13 **מדינת ישראל נגד אלאעסם** (23.10.2014).

עוד אדגיש שניכרת מגמת החמרה בפסיקה בנוגע למעשי אלימות במגרשי ספורט או בסביבתם אולם החמרה זו באה לידי ביטוי במקרים שבהם עברו הנאשמים עבירות תקיפה מסוגים שונים, מה שאין כן במקרה שלפניי.

עם זאת ועל אף הנתונים שעולים מבחינת הענישה הנוהגת, יש לתת את הדעת להבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה ובין מתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה שמבוססת על שורה של שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

19. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:



א. **היעדר תכנון מוקדם;** העבירה נעברה ללא תכנון מוקדם אלא התבטאה בהתפרצות אלימה ספונטאנית לאחר תום משחק הכדורגל.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה;** הנאשם עבר את העבירה יחד עם שניים נוספים. חלקו של כל נאשם לא פורט בכתב האישום ועל כן הואשמו השלושה כמבצעים בצוותא של אותם מעשים. עם זאת הנאשם יליד 1997, צעיר באופן ניכר משותפיו לאירוע ילידי 1973 ו-1984, ואפשר שבשל גילו הצעיר נסחף אחריהם והושפע מהם. לפיכך אניח לטובת הנאשם שכך היו פני הדברים.

ג. **הנזק שנגרם ושהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** בהכרעת הדין הובאו דברי המתלוננים אשר ביטאו את תחושותיהם וחששותיהם עת התקיפו הנאשמים את רכבם. אחד המתלוננים תיאר שהאירוע הסתיים עם הגיעם של שוטרים למקום, שוטרים אשר למרבה המזל עמדו בסמוך. עוד מסר שאלמלא הגיעו השוטרים היה האירוע מתדרדר לפסים אלימים יותר. אכן, ניסיון החיים מלמדנו שהתנהגות אלימה ופרועה במרחב רווי באוהדי כדורגל יריבים ובפרט בעת יציאת אוהדים אלה מתחומי האצטדיון, עלולה להתפתח בנקל לכדי קטטה המונית בין קבוצות אוהדים יריבות אשר סופה מי ישורנו. כך שהאירוע היה בעל פוטנציאל ממשי להצית קטטה רבת, לגרום לנזקים כבדים לגוף ולרכוש, ולהעמיד את הציבור בסיכון מוחשי.

20. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, מצאתי **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין מאסר מותנה שלצדו קנס או פיצוי, ועד למאסר קצר בעבודות שירות.**

21. במקרה דנא, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

22. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם;** הנאשם אדם צעיר שכל עתידו לפניו וכפי שצוין בפרק אשר דן בסוגיית ביטול הרשעה, אין ספק שעצם הרשעתו יגרום לו לנזק מסוים. עם זאת סוג העבירה שבה הורשע אינה מן החמורות שבעבירות כך שאין להפריז בהשלכותיו של נזק זה.

עמוד 7



ב. **אי נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו;** הנאשם כפר באשמתו ובחר לנהל את התיק ולהיאבק על חפותו. נכון, לנאשם שמורה הזכות לטעון לחפותו ולהאמין בה, ואין לזקוף עובדות אלה לחובתו ולהחמיר עמו, כך נקבע במפורש בסעיף 40א(6) לחוק העונשין.

עם זאת, משכפר הנאשם באשמה, לא נטל אחריות על מעשיו, לא הצטער עליהם ולא הביע חרטה, לא יוכל הוא ליהנות מההקלות השמורות למי שהודה.

ג. **היעדר עבר פלילי;** לנאשם אין הרשעות קודמות וזו לו מעידה ראשונה בפלילים.

23. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולאחר שהבאתי בחשבון את עונשו של שותפו של הנאשם לעבירה - הנאשם-3 שלא הורשע, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **ברף התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשם עונש של מאסר מותנה והתחייבות. בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם בעת שנעברה העבירה, ובהתחשב בהשפעתם של שני שותפיו הבוגרים על התנהגותו באירוע, ובהתחשב במצבו הכלכלי והמשפחתי, הרי שבשונה מהנאשמים האחרים, אקל עמו ולא אחייבו גם בפיצוי, כך שבסופו של הליך לא יישא הנאשם בעונש מוחשי כלשהו.

סוף דבר

24. לאחר שנתתי דעתי לנסיבות כולן, החלטתי לגזור על הנאשם:

א. **מאסר בן חודשיים שאותו לא יישא אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.**

ב. **חתימה על התחייבות בסך 5,000 ₪ למשך שנתיים שלא יעבור עבירת אלימות.** אם לא יחתום על ההתחייבות יאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"א, 14 פברואר 2021, במעמד הצדדים.